

Vliv dětí na partnerský vztah

Na počátku je jiskření, zamilovanost a euforie. Celý svět má zářivé kontury a nic není nesplnitelné. Potom padne to rozhodnutí – co kdybychom si pořídili dítě? Mravence v krajině břišní vystřídá kratší nebo delší období usilovného snažení o předání genetických informací muži a ženy jejich potenciálnímu potomkovi. Partner a partnerka následně získávají další životní roli, stávají se rodiči. Lze obě role skloubit, nebo ta partnerská musí, chtě nechtě, uvolnit místo péči o (jakkoliv vytouženého) malého řvoucího tvora? Můžeme být (dobrymi) partnery a zároveň (úspěšnými) rodiči? Jak se stane, že se partnerská rovina začne pozvolna vytrácet a člověk se ani nenaděje a je z něj rodič bez nároku na osobní neřkuli partnerskou sféru?

Potřebujeme věšteckou kouli, abychom mohli předpovídat, jak naše partnersko – rodičovské snažení dopadne? Jistým vodítkem mohou být původní rodiny, kde vysledují, jak jsou partnerské a rodičovské role nastaveny v původní rodině mého partnera. Hodně zmůže obyčejná komunikace mezi partnery, kde si máme možnost sdělovat svá očekávání, přání či obavy týkající se nové, rodičovské role.

Jistě se shodneme na tom, že v životě dítěte jsou různá vývojová období vyžadující různou intenzitu rodičovského „nasazení“. Roli také hraje blízkost původních rodin rodičů a jejich ochota podílet se na občasném hlídání vnoučat či jiné možnosti rodičů, jak občasně delegovat péči o potomka na jinou, spolehlivou osobu. V neposlední řadě je to však i ochota rodičů ponechat potomka v péči někoho jiného a čas využít ke společným volnočasovým aktivitám s partnerem. Někteří rodiče úderem dvou čárek na těhotenském testu jakoby rezignovali na cokoli vyjma dítěte, v poradně někdy slyšíme výroky „už ses nasportoval(a) dost, teď máš být s dětmi“. Takové bezmezné odevzdání se dítěti však ve finále poskytuje potomkovi vlastně medvědí službu. Dítě by se postupně v bezpečném a láskyplném prostředí mělo seznamovat s tím, že každý z nás má nějaké potřeby a soužití je vlastně jeden velký kompromis mezi potřebami a zájmy mými a potřebami či nároky mého okolí. Nehledě na to, že dítě, které má možnost zažít více výchovných stylů – třeba „drsnější“ sportovní výchovný styl tatínka, nebo rozmazlující babičku, akční mladou chůvu se smyslem pro legraci, či dědečka – roztržitého vynálezce, má předpoklad lépe obstát v sociálních skupinách, do kterých se zákonitě věkem dostává (ve školce, škole či dalších vrstevnických skupinách), kde každý jednotlivec je originál se svým pohledem na svět a přístupem k němu.

Proto, milí rodiče, nezapomínejme na potřeby své i potřeby nás, jakožto páru. Investice do sdílených radostí s partnerem se tak potažmo vrátí v dítěti vnímavém k potřebám druhých a schopném dobře obstát v pestré společnosti okolo něj.

PhDr. Magdalena Dostálová

Psycholožka a psychoterapeutka

Poradna pro rodinu, manželství a mezilidské vztahy

Praha 12 – Modřany

magdalena.dostalova@csspraha.cz